

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **AUTOMA Car, spol. s r. o.**, zast. JUDr. Jaroslavou Krybusovou, advokátkou se sídlem v Českých Budějovicích, nám. Přemysla Otakara II. 58/16, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2007, č. j. 1837/07-1300, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 9. 2007, č. j. 10 Ca 91/2007 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutím Finančního úřadu v Českých Budějovicích ze dne 18. 5. 2006, dodatečným platebním výměrům č. j. 151199/06/077910/5969, č. j. 151204/06/077910/5969, č. j. 151206/06/077910/5969, č. j. 151211/06/077910/5969, č. j. 151214/06/077910/5969 a č. j. 151217/06/077910/5969, kterými byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2002 ve výši 245 648 Kč, červen 2002 ve výši 25 865 Kč, červenec 2002 ve výši 63 718 Kč, srpen 2002 ve výši 257 328 Kč, září 2002 ve výši 102 208 Kč a říjen 2002 ve výši 102 653 Kč. Dodatečné platební výměry byly vydány v důsledku daňové kontroly, při níž vznikly správci daně pochybnosti, zda přijatá zdanitelná plnění z daňových dokladů, jimiž stěžovatel dokládal nárok na uplatněný odpočet daně za tato přijatá zdanitelná plnění, opravdu uskutečnili plátcí, kteří jsou na těchto dokladech uvedeni. Po provedeném důkazním řízení správce daně dospěl k závěru, že stěžovatel v řízení neunesl důkazní břemeno,

když neprokázal, že uvedená přijatá zdanitelná plnění přijal od plátců uvedených na těchto dokladech.

Stěžovatel výslovně uvádí, že jeho kasační stížnost obsahuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Námitku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení podle písm. a) citovaného ustanovení ovšem ve skutečnosti vůbec neuplatňuje, neboť namítá jen vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Stěžovatel základní pochybení spatřuje v tom, že krajský soud dospěl, stejně jako žalovaný k závěru, že předloženými důkazy stěžovatel neprokázal, že přijal zdanitelné plnění od společností BELTEX, s. r. o., a AGROTECHNIK TS, s. r. o., neboť nesplnil veškeré zákonné povinnosti, které jako plátcе DPH měl. Čestné prohlášení krajský soud nesprávně vyloučil jako důkazní prostředek a k tíži stěžovatele přičetl tu skutečnost, že nebyly spolehlivě určeni obchodní partneři společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o. Pochybení rovněž spočívá v tom, že k tíži stěžovatele bylo přičteno, že společnost BELTEX, s. r. o., je nyní nekontaktní a nemá s majitelem objektu, kde má evidováno sídlo, uzavřenu žádnou nájemní smlouvu.

Krajský soud dle stěžovatele rovněž nesprávně posoudil, že daňový doklad, kterým stěžovatel doložil obchodní styk se společností BELTEX, s. r. o., nesplňuje náležitosti daňového dokladu. K tíži stěžovatele bylo přičteno i to, že nová registrace společnosti BELTEX, s. r. o., k DPH je chybná, neboť registrační číslo uváděné touto společností patří ve skutečnosti společnosti AFO, s. r. o. Společnosti BELTEX, s. r. o., byla dne 2. 8. 2005 zrušena registrace plátce daně, což nemá žádnou vypovídací hodnotu o tom, že v době uzavření obchodu, tedy v roce 2002, neměla přiděleno registrační číslo a nebyla vedena v registru plátců DPH. Stejně tak z výpisu z obchodního rejstříku v době uzavření obchodu jednoznačně vyplynulo sídlo společnosti. Nynější potíže se zjištěním sídla společnosti jsou tak bezpředmětné pro danou věc.

Také u společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o., nevznikly žádné pochybnosti o tom, že uzavírá obchod s plátcem DPH. K tíži stěžovatele není možné přičíst ani to, že jednatel společnosti pan Pomije neoznačil při výpovědi u správce daně své obchodní partnery a nebyl ochoten uvést, komu prodal svoji společnost.

Stěžovatel právě naopak namítá, že podmínky pro uplatnění nadměrného odpočtu daně podle v rozhodné době účinného § 19 zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o DPH“), splnil. Nárok na odpočet prokázal řádně zaúčtovanými daňovými doklady, které obsahovaly všechny předepsané náležitosti. Rovněž tak prokázal, že předmětné zdanitelné plnění bylo uskutečněno; předložil totiž účetní doklady, že zboží nakoupil, předmětné zboží měl vedeno ve skladové evidenci a následně je prodal. Stěžovatel dle svého tvrzení rovněž doložil, že obchodní partneři, od nichž zboží kupoval, tedy AGROTECHNIK TS, s. r. o., a BELTEX, s. r. o., byli plátcі DPH.

Stěžovatel dodává, že svědek Pomije, v rozhodné době jednatel uvedené společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o., při výpovědi potvrdil, že zboží stěžovateli skutečně prodal. Stěžovatel se domnívá, že nemůže být stíhán důkazním břemenem ohledně skutečnosti, kde nakoupil zboží jeho dodavatel, nemůže také prokazovat reálnost sídla obchodní společnosti svého dodavatele. Stěžovatel nepopírá, že bylo jeho povinností doložit svá tvrzení důkazy,

ovšem rozsah těchto důkazů musí vyplývat buď z právního předpisu, anebo musí jít o důkazy, které je stěžovatel při své činnosti s přihlédnutím k běžné opatrnosti schopen zajistit. Schopnost stěžovatele zjistit a doložit dodavatele zboží svého vlastního dodavatele ovšem v jeho možnostech není, totéž platí pro zjištění sídla společnosti dodavatele. Ostatně o povinnosti dokázat obchodní partnery svého dodavatele či sídlo tohoto dodavatele žádný právní předpis nehovoří. To, že byl obchod realizován se společností, jejíž statutární zástupce přesně nspecifikoval své obchodní partnery, v druhém případě pak, že byl realizován obchod se společností, jejíž sídlo nebylo následně zjištěno, není možné přičítat k tíži stěžovatele (stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uvádí „k tíži správce daně“, zdejší soud ovšem tuto skutečnost interpretuje jako zjevnou chybu, když z logiky věci stěžovatel argumentuje ve svůj prospěch). V tomto směru se po daňovém poplatníkovi požaduje, aby předložil důkaz o skutečnosti, na které se nepodílel. Zde stěžovatel upozorňuje na náleze Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 402/99. Pakliže správce daně měl pochybnost o způsobu nabytí zboží od obchodního partnera stěžovatele, bylo jeho povinností se tím zabývat a eventuálně zjistit, že stěžovatel zboží od společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o., nakoupit nemohl. To ovšem jednoznačně nebylo prokázáno.

Krom toho se stěžovatel nedomnívá, že osvědčení notáře o prohlášení o právně významné skutečnosti ve smyslu § 80 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), by mělo postrádat jakýkoliv význam. Jde o listinu, která obsahuje skutečnosti, které jsou pro daňové řízení použitelné. Pokud byla taková listina v průběhu dokazování předložena, měl k ní správce daně, žalovaný i krajský soud přihlížet. Uvedené prohlášení o právně významné skutečnosti, které u notáře učinil jednatel Pomije, přitom prokazovalo, že společnost AGROTECHNIK TS, s. r. o., zboží stěžovateli skutečně dodala.

Z těchto uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby napadený rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že námitky stěžovatele nemá za důvodné. Stěžovatel předloženými podklady (daňovými doklady) neprokázal, že skutečně přijal zdanitelná plnění od uvedených společností. V průběhu řízení se nejednalo o dokázání toho, že stěžovatel přijal zdanitelná plnění, nebylo zpochybněno ani to, že je zaúčtoval a přijal zboží do skladové evidence. Byl učiněn toliko závěr, že předmětné zboží nebylo přijato od vyjmenovaných společností. Zde stěžovatel důkazní břemeno, jímž byl zatížen podle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), unést nedokázal.

Pokud jde o argumentaci shora uvedeným nálezem Ústavního soudu, pak žalovaný uvádí, že není na projednávanou věc přílehlavý. V nálezu totiž Ústavní soud řešil situaci, kdy byl jisté společnosti snížen nadměrný odpočet společností uplatněný v daňovém přiznání k DPH, a to z důvodu, že nedošlo k uskutečnění zdanitelného plnění u dodavatele; jelikož společnost neměla v uvedeném období jiného dodavatele, nemohla ani ona uskutečnit zdanitelné plnění na výstupu. Správce daně pak v rozporu se zákonem požadoval prokázání skutečností u dodavatele, na nichž se společnost nepodílela, a které měl prokazovat dodavatel, nikoliv ona obchodní společnost. Žalovaný dodává, že v některých svých dalších závěrech naopak uvedený náleze hovoří proti stěžovateli.

Rovněž tak v případě námitky stěžovatele, že čestné prohlášení učiněné před notářem, je důkazním prostředkem, setrvává žalovaný na stanovisku, že taková argumentace není správná. V dané věci rovněž poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný navrhuje s ohledem na výše uvedené, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního a soudního spisu ve vztahu k námitkám uvedeným v kasační stížnosti především zjistil, že Finanční úřad v Českých Budějovicích zahájil dne 13. 4. 2005 u stěžovatele daňovou kontrolu týkající se DPH. V jejím průběhu vznikly pochybnosti, zda přijatá zdanitelná plnění z daňových dokladů, kterými stěžovatel prokázal nárok na předmětný daňový odpočet, uskutečnil plátce, který byl na těchto dokladech uveden. Proto byl stěžovatel vyzván k tomu, aby prokázal, že předmětná zdanitelná plnění od společností AGROTECHNIK TS, s. r. o., a BELTEX, s. r. o., skutečně přijal. Dne 24. 10. 2005 byl za účasti tehdejšího zástupce stěžovatele sepsán protokol o ústním jednání s bývalým jednatelem společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o., Josefem Pomijem, jenž uvedl, že se stěžovatelem obchodoval, na žádné další okolnosti svých obchodních aktivit si ovšem nedokázal rozpomenout. Svá tvrzení nemohl dokázat žádnými doklady, neboť svou obchodní společnost prodal jedné pražské společnosti, jejíž název ovšem zapomněl. Ve spise je rovněž založen notářský zápis, v němž Josef Pomije výslovně prohlašuje, že se stěžovatelem obchodoval a potvrdil rovněž správnost daňových dokladů.

Správce daně rovněž zjišťoval sídlo společnosti BELTEX, s. r. o., aby mohlo být osvědčeno to, že s ní stěžovatel obchodoval. Bylo ovšem zjištěno, že společnost je nekontaktní. Poštu zasílanou na sídlo společnosti není kam doručit a uvedená společnost neměla uzavřenu nájemní smlouvu na užívání nebytových prostor v objektu, kde uvádí své sídlo. Kontaktní není ani jednatel společnosti, poštu zasílanou na adresu svého trvalého pobytu nepřebírá.

Správce daně vypracoval zprávu o kontrole DPH, kterou se stěžovatelem projednal. Stěžovateli bylo dne 3. 3. 2006 předáno kontrolní zjištění a stěžovatel se k tomuto zjištění vyjádřil. Spis rovněž obsahuje výpověď svědka F. V., který uvedl, že společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o., a BELTEX, s. r. o., skutečně existovaly, přičemž on sám s nimi obchodoval. Ví také, že společnost AGROTECHNIK TS, s. r. o., se stěžovatelem prokazatelně obchodovala, jednou byl dokonce přítomen předání zboží mezi oběma společnostmi.

Následně správce daně vydal platební výměry, kterými dodatečně vyměřil DPH. Stěžovatel se proti těmto výměrům odvolal, žalovaný ovšem odvolání zamítl. Rozhodnutí o zamítnutí napadl stěžovatel správní žalobou; krajský soud ji zamítl s ohledem na to, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno a nedoložil všechny skutečnosti, které jsou stanoveny v § 19 zákona o DPH pro uplatnění nadměrného odpočtu.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je řádně zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Podle § 19 odst. 1 zákona o DPH má plátce nárok na odpočet daně, pokud jím přijatá zdanitelná plnění, uskutečněná jiným plátcem, použije při podnikání nebo při činnosti vykazující všechny znaky podnikání kromě toho, že je prováděna podnikatelem. Krajský soud v rozsudku cituje znění § 19 odst. 1 zákona o DPH ve znění účinném do 31. 3. 2000 (str. 7 napadeného rozsudku). S ohledem na to, že dodatečné výměry se týkaly zdaňovacích období květen až říjen 2002, je třeba říci, že krajský soud citoval úpravu již pro posouzení předmětné věci neúčinnou. Vzhledem k tomu, že v projednávaném sporu je ovšem rozhodující posouzení otázky, zda bylo prokázáno, že stěžovatel přijal zboží od plátce DPH, je třeba říci, že uvedená vada rozhodnutí krajského soudu nezpůsobuje jeho nezákonnost. Podmínka odpočtu DPH spočívající v přijetí

zboží od jiného plátce DPH je totiž esenciálním principem této daně a jako takovou ji obsahuje znění zákona o DPH účinné v době rozhodné pro daný případ i znění, které citoval krajský soud (v obou je rozhodující, že se musí jednat o „přijatá zdanitelná plnění“ a „uskutečněná jiným plátcem“). Krom toho na str. 8 napadeného rozsudku již krajský soud operuje se zněním účinným pro rozhodné období.

V projednávané věci není dostačující, zda se stěžovateli podařilo prokázat, že společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o., a BELTEX, s. r. o., jsou plátcí DPH, rozhodující není ani to, zda stěžovatel zboží, na které uplatňoval odpočet, vůbec nakoupil. Bezpředmětné tak je to, že stěžovatel namítá, že tyto dvě podmínky odpočtu splnil tím, že předložil účetní doklady, že zboží nakoupil, a doložil, že zboží měl ve skladové evidenci. Bezpředmětná je i argumentace týkající se registrace společnosti BELTEX, s. r. o., k DPH. Její registrace k DPH pro klíčová zdaňovací období zpochybněna nebyla.

Zásadní v projednávané věci je totiž prokázání toho, zda stěžovatel zboží nakoupil právě od společností AGROTECHNIK TS, s. r. o., a BELTEX, s. r. o. Dokazování upravuje § 31 daňového řádu, jeho odst. 9 pak stanoví, že daňový subjekt (v daném případě stěžovatel) prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Z uvedeného vyplývá, že důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že zboží zakoupil u společností AGROTECHNIK TS, s. r. o., a BELTEX, s. r. o., leželo na stěžovateli.

V průběhu daňového řízení argumentoval stěžovatel těmito důkazními prostředky: za prvé doložil řádně zaúčtovaný daňový doklad, který obsahoval předepsané náležitosti. Za druhé stěžovatel uvádí, že v jeho prospěch hovoří výpověď svědků Josefa Pomijeho a F. V. Za třetí poukazyval stěžovatel na notářsky ověřené prohlášení, v němž Josef Pomije opětovně potvrdil, že zboží stěžovateli prodal.

Pokud jde o posledně jmenovanou listinu, tedy notářsky ověřené prohlášení svědka Pomijeho, tak ta nebyla vůbec hodnocena jako důkaz. Stěžovatel se naproti tomu domnívá, že k ní přihlíženo být mělo. Zdejší soud k tomu uvádí, že se jednalo o notářské osvědčení o prohlášení osoby ve smyslu § 80 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Notář zde vystupuje toliko v roli ověřovatele toho, že prohlášení bylo učiněno. Nikterak ovšem nekontroluje ani neverifikuje pravdivost uvedeného prohlášení. Zdejší soud se již ve svém rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 77/2005 - 43, publikovaném pod č. 1049/2007 Sb. NSS, přihlásil k závěru, že čestné prohlášení daňový řád nezná a subsidiární použití správního řádu, který je zná, je v daňovém řízení v daném případě vyloučeno podle § 99 daňového řádu. Čestným prohlášením nemůže být nikdy proveden důkaz; skutečnost jím nemůže být prokázána, nýbrž pouze osvědčena. Pojmově je však vyloučeno užít čestné prohlášení tam, kde nelze určité skutečnosti stanovit jinak než dokazováním – a tak je tomu právě ve zde posuzovaném případě. Mlčí-li daňový řád o čestném prohlášení, je to mlčení záměrné, podložené zvláštním významem dokazování v daňovém řízení. I kdyby ovšem v daném případě bylo čestné prohlášení bráno jako důkaz, nevneslo by do situace žádné nové světlo, neboť v čestném prohlášení Josef Pomije pouze zopakoval to, co již dříve uvedl ve svědecké výpovědi (její posouzení viz níže).

Druhou písemností, která hovořila ve prospěch stěžovatele, je zaúčtovaný daňový doklad. K němu je potřeba říci, že jeho význam leží především v evidenční a účetní rovině, nikoliv ovšem již v rovině důkazní. Dokazování v právu obecně vychází ze zásady tzv. materiální pravdy; ze zásady formální pravdy je přípustné vycházet jenom tehdy, pokud je tak výslovně stanoveno na základě nějakého rozumného důvodu. Je třeba podotknout, že důkaz daňovým dokladem

(ve smyslu § 19 odst. 2 zákona o DPH) je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, „daňového“ dokladu. Obdobně judikoval Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2001, sp. zn. IV.ÚS 402/99, kde uvedl, že daňový doklad, který jen simuluje uskutečnění zdanitelného plnění, není relevantním důkazem a jeho předložení může vést k formulaci požadavku směřujícího k dokázání hmotně právního úkonu, tj. k důkazu existence zdanitelného plnění. Není ani pravda, jak bylo uvedeno stěžovatelem, že krajský soud nesprávně posoudil, že daňový doklad, kterým stěžovatel doložil obchodní styk se společností BELTEX, s. r. o., nesplňuje náležitosti daňového dokladu. Právě naopak daňové doklady hodnotí soud jako bezvadné. Jejich role je ovšem, jak již řečeno, především evidenční, nikoliv důkazní.

Zbývá tak posoudit svědecké výpovědi. Bývalý jednatel společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o., Josef Pomije vypověděl, že zboží stěžovateli skutečně prodal. Zde je ovšem třeba přisvědčit správci daně i žalovanému, který tuto výpověď vyhodnotil jako nevěrohodnou. Pokud jde o výpověď F. V., který uvedl, že je mu známo, že stěžovatel obchodoval s oběma jmenovanými společnostmi, pak je nutno říci, že se jedná o výpověď, která toliko v obecné rovině uvádí, že stěžovatel měl obchodní styky se společností AGROTECHNIK TS, s. r. o., a BELTEX, s. r. o. Z výpovědi však žádným způsobem nevyplývá, že stěžovatel uskutečnil přesně ty obchody, při nichž uplatnil odpočet za přijaté zboží.

Nedůvěryhodnost svědka Josefa Pomijeho plyne zejména z jeho výpovědi, učiněné dne 24. 10. 2005. V ní uvedl, že se stěžovatelem obchodoval. Jako dalšího odběratele krom stěžovatele uvedl již pouze jedinou společnost, na žádné další si nevzpomněl. Nevzpomněl si rovněž ani na jediného svého dodavatele. Všechny prý získal na inzerát či faxem. Uvedl, že neměl žádné zaměstnance, jen jednu paní na výpomoc, její jméno ovšem zapomněl. Společnost AGROTECHNIK TS, s. r. o., pak prodal, zapomněl ovšem již komu, jednalo se prý o pražskou společnost.

Z výše uvedeného nelze učinit jiný závěr než ten, že svědecká výpověď Josefa Pomijeho byla zcela nevěrohodná. Mimořádně pochybné je zejména to, že si ze své celé obchodní činnosti týkající se uvedené společnosti nepamatuje nic krom toho, že stěžovateli dodal přesně to zboží, na které byl uplatněn odpočet. Svědek rovněž nedokázal vysvětlit, proč se na řadě dokumentů, které měl správce daně k dispozici, podepisoval pokaždé jinak. Nedůvěryhodnost potvrzuje také prodej společnosti a neznalost jejího dalšího osudu na čele s tím, komu společnost prodal. Tyto skutečnosti jsou o to podezřelejší, že společnost AGROTECHNIK TS, s. r. o., odebírala a prodávala zboží ve statisícových a milionových objemech.

Za této situace je ovšem zřejmé, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve své věci, které jej, jak již bylo shora řečeno, tíží. Obchod zbožím, které bylo předmětem odpočtu, se společností BELTEX, s. r. o., nedoložil nijak, obchod zbožím, které bylo předmětem odpočtu, se společností AGROTECHNIK TS, s. r. o., doložil toliko nedůvěryhodnou svědeckou výpovědí. Čestné prohlášení, daňové doklady a výpověď svědka V. rovněž neprokazují, že předmětné zboží od uvedených společností stěžovatel přijal (viz závěry výše). Stejně stanovisko ohledně důkazního břemene plyne i z judikatury zdejšího soudu, např. z rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 5 Afs 23/2003 - 122, zveřejněno pod č. 1254/2007 Sb. NSS, vyplývá, že pro posouzení oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty podle § 19 zákona o DPH je rozhodující, aby daňový subjekt prokázal, že byly splněny podmínky, za nichž lze odpočet uplatnit, a vyvrátil veškeré pochybnosti, které správce daně vyjádřil. Ve zde posuzovaném případě se ovšem stěžovateli podmínky pro odpočet nepodařilo prokázat.

Nepřípadná je tak argumentace o důkazním břemenu ohledně obchodních kontaktů společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o., tedy konkrétně ohledně toho, kde nakoupil zboží stěžovatelův dodavatel. Tyto obchodní kontakty vskutku stěžovatel prokázat nemohl; jejich prokázání ovšem po něm nebylo požadováno. Požadováno bylo toliko prokázání toho, že přijal zboží od společnosti AGROTECHNIK TS, s. r. o. To však stěžovatel neprokázal. Obdobné platí i pro sídlo společnosti BELTEX, s. r. o. Po stěžovateli nebylo žádáno, aby doložil sídlo společnosti, ale nákup zboží, na které uplatnil odpočet. To se mu ale prokázat nepodařilo.

Z tohoto důvodu není přílehavá ani argumentace stěžovatele pomocí výše uvedeného nálezu Ústavního soudu. V těchto případech se totiž skutečně jednalo o situaci, kdy bylo po daňovém subjektu požadováno prokázání něčeho, co prokazovat nemusel, tedy jednání třetích osob. Vzhledem k tomu, že takováto důkazní povinnost nebyla v daném případě požadována, není trefná ani argumentace uvedeným rozhodnutím.

Krajský soud posoudil věc po skutkové i právní stránce správně. Nebyly naplněny namítané kasační důvody a zdejší soud neshledal ani důvody, pro které by měl rozhodnutí zrušit pro pochybení, k nimž by měl přihlížet mimo uplatněné námitky podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu